

PLOG, m. 2. Åkerbruksredskap, som drages af en eller flera dragare, styres af en körsven, och begagnas isynnerhet till plöjning. *Köra p-en.*

PLOGA, v. a. 1. Se *Snöploga*.

PLOGBEN, n. 3. (anat.) Två små med hvarandra förenade ben, som bilda öfversta delen af näsan.

PLOGBILL, m. 2. Det hvassa jernet på en plog, hvilket skär horisontelt.

PLOGJÖL, m. 2. Vändskifvan på en plog.

PLOGFÅRA, f. 1. Fåra, som ploget gör i jorden vid plöjning.

PLOGHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. Ett slags hyffel med cirkelformigt jern.

PLOGHÄST, m. 2. Häst, som drar ploget eller dertill i allmänhet användes. Arbetshäst.

PLOGJERN, n. 3. Se *Plogbill*.

PLOGLAND, n. 3. Så stor åkerrymd, som med en plog kan plöjas på dagen.

PLOGLIST, f. 3. (byggn. k.) Inböjd list af $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{6}$ cirkel.

PLOGRIST, m. 2. Det främsta, hvassa jernet på en plog, hvilket skär jordskifvan lodrätt.

PLOGSTJERT, m. 2. Handtaget på en plog.

PLOGSTALLNING, f. 2. Framställning till en plog, bestående antingen af en tvåhjulig vagn, eller blott ett hjul, eller också blott en släpa.

PLOGTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. Tisteln eller dragträet till en plog.

PLOGÅS, m. 2. Den del af ploget, hvarigenom den sättes i förening med dragkraften.

PLOMBERA, plångbära, v. a. 1. (fr. *Plomber*, af lat. *Plumbum*, bly) 1) Beslå med bly. — 2) Fylla med bly (ihåliga tänder). — 3) Förse med blystämpel. *P. fabrikanter*. — *Plombering*, f. 2.

PLOMMON, n. 3. Frukten af Plommonträdet. — *Ss. P-kärna*.

PLOMSTRÄD, n. 3. Ett allmänt odladt fruktträd af fam. *Drupaceæ*. *Prunus domestica*.

PLOTTER, n. sing. 1) Plottrande. — 2) Hvad som blifvit plottradt. — 3) (fig. fam.) a) Små onyttiga utgifter. — b) Småsaker, lappri. [Plätter.]

PLOTTERPAPPER, n. 3. Papper att plottra på.

PLOTTERPENNINGAR, m. 2. pl. (fam.) Penningar, bestämda till små onödiga utgifter.

PLOTTERVIS, adv. 1) Litet här och litet der; litet då och litet då. — 2) På ett plottrande sätt, på plotter, genom många små onyttiga utgifter. *Förstöra sina penningar p.*

PLOTTRA, v. n. 1. 1) Blott för tidsfördrif, utan något särskilt ändamål, skriva strödda bokstäver eller ord på ett papper. *Sitta och p. P. full, ned*, fullskriva med plottrade bokstäver eller ord. — 2) *P. bort*, se *Bortplottra*. *P. på en något*, narra en att köpa något dåligt eller utan värde. — *Plottrande*, n. 4. [Plätter.]

PLOTTRARE, m. 3. En, som gerna plottrar.

PLUGG, m. 2. Tränagel. *Slå p. i ett hål*.

PLUGGA, v. a. 1. Slå plugg i. *P. igen*, stänga, tillsluta, fylla med plugg. *P. i'n*, se *Inplugga*.

PLUMAGE, plymäsck, m. 3. (fr.) Fjäderbuske.

PLUMAGEKORN, plymäsckkörn, n. sing. Se *Bredkorn*.

PLUMP, m. 2. Bläckfläck på papper, uppkommen deraf, att man vid skrifning råkat doppa pennan för djupt i bläckhornet, så att hon släppt en del af bläcket. *Sätta en p.*

PLUMP, a. 2. 1) Rå och grof i tal. *Han*

är så p. i sitt tal, att fruntimren sky honom. — 2) (fam.) Öfvermåttan stor, utomordentlig. *Han har gjort en p. vinst*. — *Syn.* Se *Stor*.

PLUMPA, v. n. 1. 1) Göra plump på papperet, då man skrifer. (Fig. fam.) *P. i protokollet*, göra en bock, fela, förgå sig. *P. ned*, fläcka full med bläckplumpar. — 2) (fam.) Falla häftigt och med buller i vatten. *P. i vattnet*. I samma mening säges äfven: *P. ned*. *P. till vägs*, se *Rusa till vägs*.

PLUMPHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara plump. *P. i tal*. — 2) Plumpt ord, yttrande. *Säga p-er*. — *Syn.* Grofhet.

PLUMPHUGGARE, m. 3. (fam.) Se *Grobian*.

PLUMPIG, a. 2. Vanställd af plump eller plumpar. *Skrifva p-a bokstäver*.

PLUMPS! int. Uttryck, hvarmed ljudet efterhärmas, då någon plumpar i vattnet.

PLUMPT, adv. På ett plumpt sätt, med plumpa ord. *Tala p.* — *Syn.* Groft.

PLUMPUDDING, plümpudding, m. 2. (engelskt ord, af *Plum*, russin, och *Pudding*) Russinpudding.

PLUNDERSKRUF, m. 2. pl. — *skrufvar*. Krats, hvarmed laddningen uttages ur en laddad bössa eller kanon.

PLUNDRÄ, v. a. 1. 1) Fråntaga en besegrad fiende de dyrbarheter, han här på sig; äfv. sköfla land eller stad, som blifvit eröfrade; äfv. frånröfva någon dess egendom. *P. en fallen fiende*. *P. en intagen stad*. *Han har blifvit p-d af röfvere*. Brukas om krigsfolk ofta absolut, t. ex.: *En fiendtlig trupp, som hade gått ut, för att p.* — 2) Uttaga laddningen ur en kanon, en bössa. — *Plundrande*, n. 4.

PLUNDRÄRE, m. 3. En, som plundrar.

PLUNDRING, f. 2. Handlingen, då man plundrar (för begge bem.).

PLURAL, -äl, m. 3. (lat. *Pluralis*; gram.) Numerus, som utmärker flera föremål. Flertal.

PLURALITET, ---ét, f. 3. Större antal, större mängd; största röstantal. Flertal.

PLURING, m. 2. (fam.) Stor slant.

PLUS, plüss, adv. (lat.) 1) Mer; öfverskott; något som tillkommer, bör tilläggas. — 2) Betecknar i räknekonsten, att ett tal skall adderas till ett annat, och utmärkes med tecknet +, t. ex.: $6 + 10 = 10$. — *Motsats*: Minus. — 3) Tecknet Plus (+) utmärker på en termometer värmegrader öfver fryspunkten.

PLUSQVAMPERFEKT, plussqvampperfäkt, n. 3. (lat. *Plusquamperfectum*; gram.) Tempus, som utmärker, att något hade förut skett, då något annat hände.

PLUTO, plüto, nom. prop. m. (latinskt ord af grek. *Pluton*) Underjordens gud.

PLUTON, -ón, m. 3. (fr. *Pluton*) Liten trupp soldater, vanligtvis hälften af division eller kompani.

PLUTONELD, -ónéld, m. 2. Gevärssalvor, som aflössa plutonvis.

PLUTONISK, a. 2. (geol.) *P. bergart*, sådan, som anses hafva tillkommit genom eldens medverkan.

PLUTONVIS, -ónvi's, adv. I plutoner; af plutoner.

PLUTTRA, v. n. 1. Se *Plottra*. — 2) *P. och skjuta*, se *Plänkra*.

PLUTUS, plútuss, nom. prop. m. (latinskt ord af grek. *Plutos*, rikedom) Rikedomens gud.

PLUVIOMETER, pluviämétr, m. 2. pl. — *metrar*. (från lat. o. grek.) Verktyg att mäta nederbörden. Regnmätare.